ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

—Ναί, ἀσχολῆθτε μὲ τὸ ἔργο σας, δὲν θὰ σᾶς ἐνοχλήσω πειά.

Καὶ ξαναγύρισε καὶ ἡ ἴδια στὴ θέσι της. Δὲν τοῦλεγε ὅμως ἀλήθεια. Τώρα, κυρίως, ἤθελε νὰ τὸν ρωτήσῃ, νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ μιλήσῃ, νὰ τὸν ρωτήσῃ γιὰ γίλια δυὸ πράγματα καὶ πρὸ πάντων γιὰ τὸν ἐξάδελφό του ποὺ πέθανε κάπου μακριά, μόνος κι' ἔρημος.

Ποιὸς ἦταν ὁ νέος αὐτός. Ποιὸ ἦταν τ' ὄνομά του...

Ἡ Ἰωάννα ποθοῦσε νὰ τὸ μάθῃ ἀμέσως, μα ἐδίσταζε

Ἡ ἐρώτησις ἔφτανε στὴν ἄκρη τῶν χειλιῶν της καὶ σταματοῦσε ἐκεῖ.

Τί ἐντύπωσι θἄκανε, ἀλήθεια, στὸν κ. Λαμὲρ ἡ ἐπιμονή της νὰ μάθῃ τὰ οἰκογενειακά του;

Γι' αὐτὸ συγκρατήθηκε καὶ δὲν μίλησε.

Ὁ ζωγράφος εἶχε τώρα σκιτσάρει μὲ κάρβουνο πάνω στὸ μουσαμᾶ τὸ μοντέλο του.

Σηκώθηκε γιὰ μιὰ στιγμή, τραβήχτηκε πρὸς τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς κάμαρης κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν ἐργασία του. Ἡ Ἰωάννα πλησίασε πλάϊ του.

—Ἐκουρασθήκατε ; τὸν ρώτησε γιὰ νὰ πῇ κάτι.

—Ὤ, ὄχι ὁύ, κ. βαρώνη. Μόλις ἀρχίζω ἄλλωστε.

Δὲν εἶπαν τίποτε ἄλλο.

Ὁ κ. Λαμὲρ γύρισε καὶ ξανάρχισε τὴν ἐργασία του. Ἡ Ἰωάννα τὸν παρακολουθοῦσε, χωρὶς νὰ μιλάῃ.

Πέρασε ἔτσι μισὴ ὥρα, μισὴ ὥρα ἀπολύτου σιωπῆς.

Ἡ Ἰωάννα ἐρέμβαζε, θυμόταν τὰ παληά, ἔκανε χίλιες διὸ σκέψεις.

Ἀπὸ τὴ ρέμβη της αὐτὴ τὴν ἔβγαλε τὸ ξαφνικὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας. Ἦταν ἡ ὑπηρέτρια, ἡ ὁποία πλησίασε καὶ ρώτησε:

—Νὰ φέρω, κυρία βαρώνη, τὸ τσάϊ ;

—Ναί, εἶπε ἡ Ἰωάννα, εὐχαριστημένη γιατὶ θαῦρισκε τὴν εὐκαιρία νὰ μιλήσῃ μὲ τὸ ζωγράφο.

Ἡ ὑπηρέτρια βγῆκε ἔξω καὶ ξαναγύρισε φέροντας σ' ἕνα μεγάλο ἀσημένιο δίσκο τὸ τσάϊ. Τὸ ἄφησε πάνω σ' ἕνα τραπέζι κι' ἔφυγε.

—Κύριε Λαμέρ, εἶπε ἡ Ἰωάννα στὸ ζωγράφο, ἐργασθήκατε ἀρκετά. Ἐλᾶτε νὰ πάρουμε τὸ τσάϊ κι' ἂν δὲν σᾶς κάνει κόπο ξαναρχίζετε κατόπιν.

Ὁ ζωγράφος σηκώθηκε καὶ κάθισε στὸ τραπέζι. Τὸ ἴδιο ἔκανε κι' ὁ μικρὸς Μωρεσκάν, ὁ ὁποῖος δὲν ξεκολλοῦσε τὰ μάτια του ἀπὸ τὸν πίνακα τοῦ καλλιτέχνου.

Στὴν ἀρχὴ ἔμειναν σιωπηλοί. Πρώτη ἄρχισε τὴ συζήτησι ἡ Ἰωάννα. Μιλοῦσε στὸν μικρό της γιὰ τὴν εἰκόνα του. Τὸν εὐχαριστοῦσε ποὺ ἔμεινε ἥσυχος καὶ ἀτάραχος τόση ὥρα. Κατόπιν γύρισε πρὸς τὸν Λαμέρ:

—Μοῦ εἴπατε, τοῦ ψιθύρισε, μὴ μπορῶντας νὰ συγκρατήσῃ τὴ συγκίνησί της, πὼς ὁ ἐξάδελφός σας ἀπέθανε μακρυά σας, ἐντελῶς μόνος. Ἐγνώρισα ἄλλοτε στὴν ἐξοχή, ὅπου εἶχα πάει μὲ τὴ μητέρα μου, ἕναν ἄρρωστο νέο, ἕνα συμπαθητικὸ ἄτυχο παιδὶ ποὺ πέθανε μετὰ λίγον καιρὸ μόνο κι' ἔρημο, μακρυὰ ἀπ' τοὺς δικούς του. Ὑποπτεύουμαι πὼς πρόκειται γιὰ τὸ ἴδιο πρόσωπο. Ποιὸ ἦταν τ' ὄνομά τοῦ ἐξαδέλφου σας;

—Τὸν ἔλεγαν Ζώρζ, κ. βαρώνη. Ζώρζ...

Δὲν πρόφθασε ὅμως νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι του.

Ἡ Ἰωάννα χλώμιασε ἀποτόμως, τὸ φλιτζάνι τοῦ τσαγιοῦ ξέφυγε ἀπ' τὰ χέρια της, κ' ἕνα ξεφωνητὸ πόνου βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα της.

Ὁ ζωγράφος ταράχτηκε.

Δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τί συνέβαινε. Κύτταξε τὴν Ἰωάννα σαστισμένος, μὴ ξέροντας ἂν πρέπει νὰ τὴν πλησιάσῃ, νὰ τὴν ἐγγίσῃ, νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ συνέλθῃ...

Μολαταῦτα πλησίασε κοντά της καὶ ψιθύρισε ταραγμένος :

—Κυρία βαρώνη... Εἶσθε μήπως ἄρρωστη ;... Θέλετε νὰ μείνετε μόνη ;

Ὁ μικρὸς Μωρεσκὰν εἶχε ἐπίσης ἀνησυχήσει, ἦταν ἕτοιμος νὰ κλάψῃ.

Ἡ Ἰωάννα κατάλαβε, παρ' ὅλη τὴ συγκίνησί της, πὼς ἡ ταραχή της ἦταν ἐντελῶς ἀδικαιολόγητη καὶ κατέβαλε ἐξαιρετικὴ προσπάθεια γιὰ νὰ ἐπιβληθῇ στὸν ἑαυτό της. Τὸ κατώρθωσε μέσα σὲ λίγες στιγμὲς καὶ γυρίζοντας στὸν Λαμὲρ τοῦ εἶπε :

—Σᾶς ἐτρόμαξα... Συγχωρῆστε με, σᾶς παρακαλῶ... Ὑποφέρω ἀπὸ τὴν καρδιά μου καὶ συχνὰ μοῦχουνται κάτι τέτοιες μικρολιποθυμίες. Μὰ τώρα εἶμαι καλὰ πειά... Ἐντελῶς καλά... Θέλετε λίγο τσάϊ ἀκόμη;...

Ὁ ζωγράφος δὲν μίλησε.

Εἶχε ἀρχίσει ὀστόσο νὰ ὑποψιάζεται.

Κι' ἔξαφνα μιὰ σκέψη γεννήθηκε στὸ μυαλό του. Μιὰ θύμησι ποὺ πολλοῦ ξεχασμένη. Μια ἀνάμνησι ποὺχε σβύσει στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου. Θυμήθηκε πὼς τὴν ἐποχὴ ποὺχε πεθάνει ὁ ἐξάδελφός του, τοὐχαν διηγηθῆ μιὰ περίεργη ἱστορία, ἕνα ποιητικὸ εἰδύλλιο τοῦ κακότυχου αὐτοῦ νέου, μὲ κάποια νεαρὰ ἀριστοκράτιδα κυρία.

Ἡ κυρία αὐτὴ εἶχε γνωρίσει τυχαίως τὸν ἐξάδελφό του, ἀραβερίζοντας στὸ ἴδιο μέρος ποὔμενε κι' αὐτός, τὸν εἶχε συμπαθήσει, τὸν εἶχε ἀγαπήσει τρελλά, παράφορα.

Ποιὰ ἦταν ἡ κυρία αὐτή;

Κάμνοντας τὴν σκέψη αὐτὴ ὁ Λαμὲρ, γύρισε καὶ κύτταξε παράξενα τὴν Ἰωάννα. Τῆς ἔρριξε ἕνα βλέμμα βαθύ, ἐξεταστικό, σαν νὰ τὴν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά. Τὸ βλέμμα αὐτὸ τοῦφτασε γιὰ νὰ θυμηθῆ μερικὲς ἀκόμη πληροφορίες σχετικὲς μὲ τὸ εἰδύλλιο τοῦ ἐξαδέλφου του. Τοῦ εἶχαν μιλήσει τότε γιὰ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς κυρίας αὐτῆς. Καὶ τί παραξένη, ἀλήθεια, σύμπτωσις !... Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς συμπονετικῆς ἐκείνης κυρίας ἔμοιαζαν καταπληκτικῶς μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς βαρώνης Μωρεσκάν !...

Τὰ ἴδια μαλλιά, τὰ ἴδια μάτια, ἡ ἴδια ὀνειρευμένη ἐμορφιά...

Ὁ ζωγράφος ἔννοιωσε μιὰ ἄλλοκοτη συγκίνησι...

Εἶχε στὸ ἀτελιέ του ἕνα πορτραίτο τοῦ ἐξαδέλφου του, ποὺ τοῦ ἔμοιαζε καταπληκτικά. Ἂν ἤθελε νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια σχετικῶς, δὲν εἶχε παρὰ νὰ καλέσῃ τὴν βαρώνη στὸ ἐργαστήριο του, μὲ μιὰ, ὁποιαδήποτε πρόφασι, καὶ νὰ τὴν φέρῃ μπροστὰ στὸ πορτραίτο τοῦ νεαροῦ συγγενοῦς του. Ἡ βαρώνη δὲν θὰ συγκρατοῦσε τὴ συγκίνησί της, θὰ ἐταράσσετο καὶ ἡ ἀλήθεια θὰ φανερώνοταν ἀπολύτως.

Τραβήχτηκε πρὸς τὴν ἄκρη τῆς κάμαρης κ' ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν ἐργασία του.

Γι' αὐτό, ὅταν ἡ Ἰωάννα τὸν ρώτησε σὲ λίγο, γιὰ τὶς ἐργασίες του, τῆς ἀνέφερε λεπτομερῶς τί πίνακας ἐζωγράφιζε τὴν περίοδο αὐτή. Ἡ βαρώνη ἔδειξε ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον καὶ στὸ τέλος τὸν ρώτησε ἂν μπορῇ νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ στὸ ἀτελιέ του.

—Πολὺ εὐχαρίστως, ἀπάντησε ὁ ζωγράφος. Θὰ τὸ θεωρήσω ἐξαιρετικὴ τιμή...

—Ἄ, εἴσαστε πολὺ καλός. Τὸ πρωῒ τῆς Δευτέρας θὰ εἶσθε ἐκεῖ;

—Μάλιστα, κ. βαρόνη.

—Ὡραῖα !... Θὰ πάρω τὸν μικρό μου καὶ θὰ ρθοῦμε κατὰ τὰς ἕντεκα...

Ὁ Λαμὲρ ἐργάσθηκε ἀκόμη μισὴ ὥρα καὶ κατόπιν ἔφυγε.

Ἡ Ἰωάννα δὲν εἶχε πειὰ τὴν ἐλαχίστη ἀμφιβολία. Ὁ ζωγράφος ἦταν ἐξάδελφος τοῦ δύστυχου ἐκείνου νέου, ποὺ εἶχε ξυπνήσει γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἀγάπη στὴν καρδιά της, καὶ ποὺ τόσο πρόωρα εἶχε πεθάνει...

Τὶς ἴδιες ἀκριβῶς σκέψεις ἔκανε γυρίζοντας στὸ ἀτελιέ του καὶ ὁ Λαμέρ. Ναί, ἡ γυναῖκα ποὺ εἶχε ἀγαπήσει τόσο τρελλά, τόσο παράφορα τὸν ἐξάδελφό του ἦταν ἡ βαρώνη. Ἦταν βεβαιότατος γι' αὐτό. Καὶ τὸ κόλπο τοῦ πορτραίτου ποὔχε σχεδιάσει θὰ ἐδικαίωνε τὶς σκέψεις του...

Ἡ ἀποκάλυψις αὐτὴ τὸν συγκινοῦσε βαθύτατα. Ἔννοιωθε τώρα ἀπέραντη συμπάθεια γιὰ τὴν βαρώνη, τῆς ὁποίας ἤξερε τὶς τραγωδίες καὶ τὶς ἀπογοητεύσεις τῆς ζωῆς της.

Τὴν εἶχε ἐρωτευθῆ μήπως ;

(Ἀκολουθεῖ).